

»Daj Boga, pravdu svjeto
Kralje, i sudačin vjast tvoj
Kraljevu« (Ps 71,1)
Iz Ulaza sv. Mise na svetko-
vinu Krista Kralja.

Kristovo kraljevsko vladanje

(Iv 7,37)

Šesti dan blagdana sjenica je bio veliki blagdan. Blagdan je sjenica taj dan postigao svoj vrhunac. Taj dan je jutarnja žrtva napose svečana. Nakon žrtve obilaze vjernici sedam puta oko žrtvenika. U rukama nose grmlove od palma, vrbj i mirta. Njima mašu gore i dolje i pjevaju Bogu svoj hosana — slava Bogu. Nakon toga je procesija po hramskom trgu. Pjevaju se psalmi uz gitaru. Jedan od svećenika nosi u rukama zlatnu žaru. A u njoj imade vodu iz ribnjaka Siloe za oltar, na kom se pale žrtve. Tu miješa vodu s vinom i proljeva je polaganom kao žrtveno piće.

Da li veliko, razigrano i pjevučito mnoštvo razumije, što hoće da kaže Izrael ovom žrtvom za piće? Ta Sv. Pismo mu govori: »Neka nam Gospodin naš Bog još jedamput ne predbacni od pad i nevjeru kao onda, kad se morao potužiti: Ovaj narod prezire vodu iz Siloe, koja je tako tiho iz njega tekla. Ne, mi ne preziremo više naše vjere, ne odbacujemo više našu nadu. Mi stojimo vjerno uz Boga Izraelova, koji stanuje nad izvorom Siloe iznad hramskog brjega. Mi je pijemo kao vodu Njegovog nauke i blagoslova. Od Njegovog vjernoštinu nadamo se živog vodu, Mesiji, ispunjenju našega zavjeta. Mi čeznemo za Njim. Ako je On tu, tada crpimo s radošću iz izvora Spasiteljeva.« Tako se pjevalo, ali narod nije to pravo shvaćao.

Mnoštvo je veselo, raspoloženo, pjevalo i slavilo glavu. A onda iznenada nadglasa sve jedan glas sa zvučnom veselom radošću: »Ako tko žeda, neka dođe i pije Tko u mene vjeruje, iz njega će krla, kako Pismo kaže, teći rijeka žive vode.«

Isus iz Nazareta je zvao. Svi su slušali i prema Njemu gledali. Oni su molili Učitelja u Njegovoj potpunoj neustrašivosti i vječanstvu. Da li su oni stulili, što im je On govorio u duši. »Vi, Židovi, ispunjenje vaših nada je tu. Mesija stoji pred vama. Tko uistinu žeda za istinom, neka dođe i pije i vjeruje u moje poslanje! Njegova će se žeda ugasiti, i on će biti drugima blagoslov.«

Ljudi unaokolo nisu shvatili riječi Isusovih u potpunoj dubini i značenju. No jedno je njima jasno: Isus iz Nazareta traži od njih vjeru. Duboko u srcu svakoga pojedinoga manjka im odluka. Jedni svladani Isusovom odvažnom i snažnom pojavom izjavljuju: »Jest, On je Mesija«. Drugi vele: »On je uistinu prorok«. Time misle reći, da je On preteča Mesiji. Opet drugi razbijaju glavu ovom poteškoćom: »Zar Mesija dolazi iz Galileje? Ne kaže li nešto drugo Sv. Pismo: »Mesija dolazi iz Davidova roda i iz sela Betlehema, gdje je bio Davids. Ovi bi rado vjerovali, no to ne će da pokažu izvana. Ali još su u varodu i nepopravljivi, tvrdovrati pristaše Farizeja. Od njihova se srca odbija svaka riječ o Mesiji. Oni znadu za nakanu svojih gospodara, koji hoće da ubiju Isusa. Najradije bi se oborili na omraženo Nazareta i predali Ga Farizejima. Ali se ne usuđuju. Preveliki je upliv Isusove ličnosti.

Svećenici i Farizeji pjene se od bijesa, što Isus sve više i više privlači k

sebi narod. Veliko Vijeće je na okupu. Hvale Bogu, što se ne će dulje čekati. Sluge su ovaj puta već poslani, da uhvate Isusa. Doskora će biti u rukama Velikog Vijeća. Oni će Ga učiniti neškodljivim, udariti Ga po ustima, da zauvijek zanijemi. Očekuju da se svaki čas vrste sluge. Konačno dolaze, ali bez Isusa iz Nazareta. Zbunjeni kao djeca stoje pred svojim visokim gospodarima. Crveni od bijesa viku oni na njih: »Zašto Ga niste doveli?« A oni otvoreno i odlučno priznaju: »Nikad nije čovjek govorio, kao što ovaj govori.«

Odlučno govora i dostojanstvo pjeva Isusove ukoliko je ruke slugama. Morali su se, htjeli ne htjeli, pokloniti pred moću, koja je od Njega izlazila. A, osjećali su i dobro, koje se u njima probudilo. Oni bi najradije vjerovali, i bili bi vjerovali, da nisu imali takve gospodare! Ali oni su gluhi i sljepi. Bezgranično začuđavanje se čita na njihovim inače tako okamenjenim licima. Oni grde i bjesne: »I vi ste dakle prevareni! Da li itko od Vijećnika ili Farizeja vjeruje u Njega? Samo ovaj neku puk! Proklet neka bude!«

Ovi se vječnici varaju, ako misle, da je samo prezenzi puk na strani Isusovih. Iz njihove se sredine diže branitelj ukorenih sluga i omraženoj njima Me-

sije. Nikodem se usprotivi tiho, ali odlučno osudi svojih drugova. On je čvrsto uvjeren, da mržnja govori iz vijećnika. Zakon kaže drugo. Nitko ne smije biti na smrt osuđen, dok god ga sud ne sasluša i ne nađe krivim. To pravo imade svaki zločinac, pa i Isus iz Nazareta. Zato diže Nikodem svoj glas i pokazuje na zakon onima, koji ga poznaju: »Zar osuđuje naš zakon koga čovjeka, a da ga prije nije saslušao i doznao što je skrivio?«

To nisu Farizeji očekivali. Bili su veoma neugodno iznenađeni i bijesno su zurili u Nikodema. On ih je otkrio pred njihovim vlastitim slugama. Morali su dati pravo svomu kolegi. Ali kako je on samo mogao nastupiti za Isusa? Ovo je izdaja u vlastitim redovima. Povikali su na Nikodema: »Nisi li ti Galilejac? Pogledaj oko sebe i vidi, da iz Galileje ne dolazi Prorok!«

Nikodem nije odgovorio. U svojoj zabuni i smetenosti nisu vijećnici znali dati nikakav savjet. Postidjeni i ozlovljeni novom zlovoljom na Isusa u srcima, razišli se, svaki svojoj kući.

Krist je kralj ljudskih srdaca. Zato je imao uvijek prijatelja i neprijatelja. Blaženi su oni, koji su prijatelji i podanici Krista Kralja!

HVALA TI, GOSPODE!

Hvala ti, Gospode,
Što si na ovaj svijet postavio
One, što siromašni duhom
Prolaze kroz šikarke teškoga razuma.
I kroz bogatstvo čuvstava i nagona.
A nitko ih ne gleda,
Nikoga ne zanimaju
I nikome zla ne čine!

Hvala ti za njih, Gospode,
Jer to su veliki ljudstva.
Radi kojih još nisi gnuš svoj
Sasuo na svu gomilu napućenu
Trnjem, korovom i nepodnim poljanama.
Hvala ti, što si nam ih dao.
Jer to su najčista djeca tvoja! J. T.

Veliki su to stvorovi tvoji,
Koji prolaze kroz bogate voćnjake,
A ne kradu tuđih plodova;
Koji gledaju gavane
I ne zavide im;
Koji osjećaju tuđe opačine
I ne sude im;
Koji gacaju kroz blato i krv
I ne kaljaju ruke ni noge...

Još nešto o o. Leopoldu Mandiću

Za o. Leopolda moglo bi se reći ono, što se nekod reklo za sv. Franju Asiškog. Brat Matej zapita jedno sv. Franju: »Kako to, da cio svijet grne za tobom? Nisi lijep, nisi bogat, nisi učen... pa ipak svi idu za tobom?«. Bio je iskreno ponizan, siromašan, pun ljubavi k Bogu i prepun ljubavi prema bližnjem. Slično se može reći o o. Leopoldu. Nepobitna je činjenica, da je o. Leopold za života privlačio duše k sebi, a poslije smrti da ih još više privlači. Njegovo se štovanje širi po svoj Italiji, pače po svoj Evropi i izvan nje. Ostavši svoj rodni kraj Hercegovinu u Boki Kotorskoj uđe u kapucinaški red u Bassanu del Grappa. Djelovao je u Zadru, Bassanu, Tieni, Rijeci i Padovi. A kako djelovao? Nesposoban za propovijedanje radi glaba zdravlja i radi grješke u izgovoru posvetio je život bolesnicima i sluzbi ispovjednika. I za njega se može reći, što i za sv. Franju. Bio je po prirodi neugledan, malena stasa, neljep, hrpava glasa i vazda boleljiv. Pa ipak su ga svi tražili. U njegovu čelju grnuli su mnogi, opterećeni fizičkim bolima i bolima duše. I tu su nalazili olakšice. O. Leopold trpjeti sam imao je samilost s bolima drugih. On bi znao govoriti: »Bog je naš liječnik. On je naš lijek!« U najtežim slučajevima, kada su ljudi gubili nadu, on bi znao prisapnuti: »Ne gubite nađe! Imajte vjeru!

On je na svoj način, osobnošću svojom, uvjerljivošću svojom uljevao vjeru i nadu u klonula srca i dogđadala su se u njegovu čelju prava čudesa. I sada grnu na njegovu grob u Padovi, liječe bolesnika moleći poniznog kapucina za pomoć.

DOPUŠTENJE STAROSLAVENSKOG BOGOSLUŽJA

Nedavno je sv. Stolica dopustila, da se pjevanje sv. Mise vrše na staroslavenskom jeziku u Istri, u Rijčkoj biskupiji, u Zadru i u svim krajevima, koji su bili pod talijanskom okupacijom, a poslije su oslobođeni. Ovo je dopuštenje uslijedilo na molbu preuzričene g. g. Biskupa onih krajeva i na intervenciju Apostolske Nuncijature u Beogradu.

U MONSIEVIDU, glavnom gradu Urugvaya, na vrlo svečan način je ove godine proslavljeno blagdan Tijelova. Preko 150.000 građana je sudjelovalo procesiji, koja je prošla svim najvažnijim gradskim ulicama, dok su kuće, kuda je prolazila procesija, bile ukrašene zastavama, sagovima i cvijećem.

Napasti proti volje

Napasti nisu dokaz, da imamo zlo srce, i da smo se od Boga udaljili, pogotovu ne, dok im se opiremo. Naša st nagnuća iz prvoga grijeha protiditelja iskavrena, a jer smo ovisni od vanjskih stjetila, to se sklonost na zlo u nama još pojačava. Vanjska nam stjetila prouzrokuju mnogu i mnogu napast, no jer djelovanje stjetila često ne ovisi o našoj volji, i još nam ne ide iz srca, zato nam se takove napasti ne ubrajaju u krivnju. One nisu znak, da nam je srce zaraženo nekom posebnom manom. Naše naše srce ne odgovara za rad vanjskih stjetila, ono što više trpi od toga, pa ako napasti nadjavda i vjerno priopie uz krepost, ostat će dobro, makar zla nagnuća bila kako žestoka.

Ustrajati u otporu protiv napasti znači imati upravo kršćansko srce. I to je dokaz naše ljubavi prema Bogu i zaštite Božje nad nama. Ova misao treba da nam daje utjehu i pouzdanje tim više, što je Božja pomoć veća, što je veća pogibao da u napasti klonemo.

Zato je krivo, kad ovako mislimo: Da mi je srce i duh u ispravnom stanju i da uistinu pripadaju Bogu, ne bi se u meni dizale, misli i osjećaji protiv bližnjem, vjeri, čistoci. Kad bi takove misli i čuvstva ovisili o tebi, da li ćeš ih imati ili ne ćeš, stvar bi bila drukčija, i to bi mogao s pravom kažati, da ti je srce daleko od Boga. No one ne ovisi o tvojoj volji, one se naljuju nepopirice i lukavo u srce i duh, li nes naglo i žestoko napadaju, a da ne pitaju našu volju, hoće li ih ili ne će, i što je još gore, one ostaju u našoj duši usprkos volji, koja bi htjela, da ih se otrese i sve moguće poduzima, da ih odagna. Napasti stoga nisu nikakav dokaz i nikakav čin naše slobodne volje. Ne stoji o njejoj moći, da li ćemo ih imati ili ne, i zato, one baš ništa ne dokazuju protiv našeg duševnog stanja.

Srce naše prinjima uz neki predmet samo onda, ako nam misli i osjećaji niču nakon promišljanja o tom predmetu i nakon pristanka slobodne volje. Duša može dakle pripadati potpuno Bogu, makar ju gmućuju tla čuvstva, ako su ta čisto nehoćiva i ako joj je ne mije radi Božanske ljubavi. Da, još i više! Smućenost duše radi takvih napadaja i gnušanje nad njima sigurni su dokaz, da Boga Pravo ljubimo i da su nam naše dušnosti na marže prema Bogu, što da iskusi svojim klanjama vriednim čovječanstvom, to ne može da bude nikakav grijeh. Štoviše niti nesavršenost. Na to je bio bez grijeha. Ni mi dakle ne možemo biti ni krivini kažnjivi, ako osjetimo, što je On osjetio i dogod se borimo, kao što se i On borio.

Ima napasti, koje su jake i dugotrajne, koje se poput tmašnih oblčina nadjavaju nad našu dušu i nastoje, da je satru. Treba znati, makar kako one dugo trajale i makar kako moćne bile, nijesu nam grijeh i ne ranjavu nam dušu, dok mi to za pomoć. On ih ukori radi malodušja i stitplji znajući, da iz oblika ipak sja sunce, koje će se sigurno naskoro i pokazati. Treba znati, da nam je u takovim tammim momentima Bog veoma blizu i spreman, da nam pomogne, ako vidi, da će nam sile klonuti. Kao ono u ladi na moru, kad je Isus pjevao. Digla se silna oluja i prijetila, da ledice potopi. Apostoli su sve učinili, da se spasi. Kad nije bilo za pomoć. On ih ukori radi malodušja i utiša oluju. Eto i nema napusti, što da činimo za teških napasti. Obratimo se za pomoć Gospodinu!

XXI. Nedjelja po Duhovima

26. V. 1922.

Danasnje sv. Ewangelje (Mat. 18.23-35) donosi nam Isusovu, kako je nekd kralj odobrio, da učini obracun sa svojim slugama, pa pozove prvoga, koji mu je bio duzan deset tisuća talenta, da mu plati. Kad ovaj nije imao čim da plati, htjede gospodar, da proda njega, ženu mu i djecu u roblje za dug, no ovaj padne na koljena i zamoli ga, da počeka i sve će mu isplatiti. Gospodar mu se smiluje i oprosti mu dug. No ovaj dužnik nije oprostio svome manjemu dužniku, nego ga je bacio u tamnicu, dok ne plati sve. Kad je to čuo gospodar, rasrdi se, i radi takve tvrdice srca kazni ga tamnicom i mukama. Isus savršile priču: "Tako će učiniti i otac mo nebeski: vama, ako svaki od vas srca ne oprostite svom bratu."

1. "Neđi kralj htjede da uređi račune sa svojim slugama" Taj je kralj Gospodin Bog, a mi smo sluge. Vrijeme obracuna je ispunjeno. Tu nam Gospodin oprašta sve naše dugove, jer ga poznizno i klečeći molimo za oprostjenje. I nikada sam u svom velikom milosrđu i dobroti ne uskraćuje oprostjenje makar imali cijelo brdo grijeha. Sv. Ispovjedit nama je stoga vrlo lijeba pouka, kako treba i mi da bideimo milosrdni prema svom bližnjemu, i da mu uvijek rado opraštamo sve njegove uvrede i pogreške, koje nam je nanio. Treba da budemo slični Ocu svome nebeskom.

2. "I uhvati dužnika i počne ga daviti govoreći: Plati, što si dužan". Nije dobro dugove praviti. Najbolje je da se zadovoljimo s onim, što imamo i da ništa ni od koga ne posuđujemo. Stovise i ne smijemo da posuđujemo, ako nemamo naude, da mu možemo vratiti. A kad već posuđujemo od koga što, dužni smo da mu vratimo na vrijeme, kako smo ugovorili i toliko, koliko smo se sporazumjeli. Nehaj u vraćanju dugova moraino se ne da opravdati. Mogu da dođu nepredviđive svane zapreke, pa dužnik ne može vratiti ili na vrijeme ili u količini, kako je dogovoreno. Takve zapreke opravdana su isprika i vjerovnik treba da ih uzvadi. Ako ih ne bi uzvadio, nego bi dužnika tjerao, da plati, pogriješio bi, kao i onaj vjerovnik u Ewangelju. Vazda treba imati obzira i milosrđa prema siromasima, bolesnicima, starcima i djeci. Tu treba da govori srce, ljubav, a ne pravo i pravda.

3. "I rasrdi se gospodar i preda ga mučiteljima". Takva pravda stizava nezalodine ljude. Takva će preda stizati i mi na drugom svijetu, da se nam Bogom. Tada, kad ništa sa sobom ne poneseimo od svega, što smo na ovoj zemlji posejvali, vidjet ćemo jasno, kako smo se prevarili, što smo se grčevito hvatali za

Rođen je 23. srpnja 1531. u Segoviji u Španjolskoj u obitelji obojitel i oca Diega i majke Marije.

To nije istovjetna osoba s piscem glasnogovora o kršćanstvu savršenoj s o. Alfonsom Rodriguezom iz Družbe Isusove, koji je rođen g. 1528. u Valjadolidu, a umro g. 1618. u Seviji.

Od rane mladosti Alfons je pokazivao veliku pobožnost prema Majci Božjoj. Školu je svršio kod Franjevača. G. 1543. otmovao su Isusove kolegije u Alkali. U nj je ušao i Alfons, ali jer mu je otac umro, morao se vratiti kući. G. 1557. oženio se s Marijom Suarez i imao s njom dva sina i kćerku Mariju. Kćerka mu je neradno umrla, a žena pala u tešku bolest. Poslije poroda drugoga sina i ona je umrla, a za njom i stariji sin Gašpar. Sve ove nesreće u obitelji primio je Alfons kao kaznu za svoje grijeha. Može je Boga, da ovdje podnese sve paklene muke radije nego li da učini samo jedan smrtni grijeh. Uskoro umrla mu i majka i sinčić Alfons.

U njem se rodila želja da bude redovnikom. Zamolio je da bude primljen u Družbu Isusovu. Odobili su ga, jer nije svršio više škole i jer je bio slaba zdravlja. G. 1568. otišao je u Valenciju. Na počinak nekog prijatelja povukao se s njim neko vrijeme u pustinju. Kad je došao u Valenciju provincial, on je koncem studenja g. 1571. primio Alfonsa u Družbu kao brata i ljubav. Poslije dvije godine no-

viječnja Alfons je položio zavjete. Tada mu je poglavar naložio da opiše svoj duhovni život.

U svom duhovnom životu Alfons je imao teške kušnje protiv sv. čistote i zbog duhovne suhoće. Sve je kušnje Svetac svladao predajući se potpuno Isusu i Mariji. Mučilo su ga i tjelesne boli u želucu, na ramenima i u prsima. Nekih 16 godina je trpio nesnoene boli od kros ili sirova na jeziku i na tijelu. Uza sve to savršeno je svršio dužnost vratara. Spavao je na stolu ili na stolu. Sam se sebe potpuno odrekao i neograničeno prepustio Božjoj dobroti i postigao savršeno sjedinjenje s Bogom. Poglavlari su mu ponovno naložili, da opiše svoj život. To je on i učinio.

U to je sv. Petar Klaver svršio bogosloveski studij i zamolio sv. Alfonsa da mu bude duhovnim vodjom. Sv. Alfons ga je uputio, da zatraži, da bude poslan u miješ. Sv. Petar Klaver je tam putem sretno pošao.

Nekima se učinilo Alfonsova svetost sumnjivom. Novi poglavar je dao strogo izstražiti njegov život i javno ga je prekorio zbog njegova životopisa. Svetac je ovo poniženje primio s velikom radošću. Skrsen od pokore i starosti sv. Alfons je skrsen primio sv. Sakramente i umro 31. listopada 1617. u 87. godini života. Papa Leon XIII. proglasio ga je svetim 15. stečnja 1888. zajedno sa sv. Petrom Klaverom i sv. Ivanom Berchmansom. Crkva slavi njegov spomen 30. listopada.

HODOČAŠKA U HOLANDIJI

Stari je običaj, da holandski katolici rado hodočašte kapeli sv. Bonifacija, biskupa i mučenika u Dokkumu. Ovogodišnje hodočašće još starodrevnoj kapeli sv. Bonifacija, biskupa i mučenika u Dokkumu vodio je biskup Magr Alfrink. To

zemaljsko blago i što smo radi svoje sebičnosti i lakomosti mnogo nepravdu blaženjenu učinili. O kako će nas tada hvatati želja, da popravimo svoju pogrešku, ali ne ćemo moći. Sudić će nam se za naša bivša djela, a ne po onim željama. I mučitelji će nas mučiti, dok ne isplatimo duga do najzadnjeg dinara.

Mislimo na ove velike stvari, pa uređimo svoj život i djela tako, da u bližnjemu gledamo svog brata, i da mu sve, što nam je neprijatno učinilo, rado od srca oprostimo, i da budemo spremni i dalje mu pomoći, kad mu ustreba.

je mjesto, gdje je mučenički smrt podno sv. Bonifacije, veliki apostol Nijemaca, dok je kao misijonar propovijedao sv. Ewangelje Frizima i dječici sv. Potvrdu. Zato je sada običaj, da biskup prigodom hodočašća u Dokkum dijeli sv. Potvrdu, pa je i biskup Alfrink ove godine podijelio sv. Potvrdu 75 potvrđenika.

Drugo proštenište, kamo holandski katolici hodočašte, je svetišće Majke Božje Pomocnice u mjestu Helloo. I onamo se ove godine hodočastilo s nakarom, da bi se svijet vratilo Kristu, u kojemu je jedinom spasenje.

NA KATOLIČKOM SVEUČILISTU u Tokiju postoji Društvo katoličkih liječnika i Društvo katoličkih učemjaka predsjednik Društva katoličkih učemjaka je Dr. S. Mizushima, profesor na tokijskom državnom sveučilištu, poznat radi svojih proučavanja molekula albuma.

300. godišnjica jednog samostana

Godine 1652. osnovan je u gradu Nancy-u Francuskoj jedan samostan za njega bolesnik, zvan najprije samostan Svete Obitelji, a onda samostan sv. Karla. Početak mu je ovaj: U vrijeme lorenskog vojvode Karla IV. organizirao je plemeniti mladić imenom Josip Chauvenel u kući svoga oca bolnicu, mi bismo danas rekli "dispanser" za siromaha. Kako je u susjednom gradu Tuulu buknuła kuga, mladić podoze onamo, da pomaze bolesnicima. On se okuži, i vrati se u Nancy, da g. 1651. umre. Prije smrti umroli oca, neka njegovu baštinu namijeni plemenitoj svrsi liječenja bolesnih siromaha. Otac prvotni, i tako dne 18. lipnja 1652. bude osnovana "kuća ljubavi", koja se stavila pod zaštitu sv. Obitelji. Otac Emanuel Chauvenel smjesti u tu svoju kuću pet gospođica, koje se prozvaše "Sestre ljubavi". Njihova je dužnost bila posjećivati siromašne bolesnike i takve, koji nisu mogli biti primljeni u bolnicu sv. Julijana. Deset godina kasnije kupi stari Emanuel Chauvenel kuću, u koju je vojvoda Karlo IV. smjestio bolnicu za siromasnu djecu i koju je prozvaa po svom zaštitniku "bolnica sv. Karla". Sada su obje kuće spojene, a narod stade zvati sestre "sestre sv. Karla". Iz Nancy-a raširile se "sestre sv. Karla" po cijeloj Loren. Gradovi su se otmali za njima. U 18. st. imale su te sestre već 50 svojih kuća. Iz Francuske su sestre prošle u druge evropske države, a Magr Lavigiere ih je uvuo u Africu. Ove godine slavile su te sestre 300 godišnjicu svoje postojanja. Njihov protektor je kardinal Tisserant. Tisserant je osobno putovao u Nancy na proslavu 300. godišnjice matičnog samostana. Proslavi su pribivali zastupnici francuske vlade, koji nekim sestrama udijelise visoka državna odlikovanja za njihov herojski karitativni rad.

Molitva obiteljske krunice u Engleskoj

Naš je list nedavno donio vijest o tom, kako jedan revni apostol, imenom o. Patrik Peyton, propogira u Engleskoj obiteljsku molitvu svete Krunice. On je poveo pravu krstašku vojnu za širenje ove obiteljske molitve, i to poglavito u nadbiskupiji Westminster, te u biskupijama Southwark i Brentwood. Sveti Otac Papa Pio XII. upravo je dne 27. srpnja o.g. prigodom te propogande apostolsko pismo westminsterskom karinatu Bernardu Griffinu, kojim hvallja ekipu za širenje obiteljske Krunice po engleskim biskupijama. Među inim kaže sveti, Otac ovi: "Još nikada nije akcija za molitvu bila tako potrebna kao danas, kada opasni oblik bezbožnosti želi, da prekine bad svaki odnosa čovjeka s Bogom i kad želi da potkopa svetost obiteljskog života. Najbolji

ustuk protiv toga neprijatelja, koji prijeti čovječanstvu, jest molitva, a naročito zajednička molitva prema riječima Spasiteljima: "Ako se dvojica ili trojica saberu u ime moje, je sam u sredini njihova" (Mat. 28). A koji bi oblik zajedničke molitve mogao biti jednostavniji i plodonosniji od obiteljske Krunice, gdje se roditelji udružuju sa svojom djecom, pa upravljavu svoje molitve vječnom Ocu po zagovoru presvete Djevice i Majke Krunice razmatravući pri tom odajstva i svoje života. Sveti Otac blagoslovi ih sve, koji radi na tako uzvišenom poslu. List svetoga Oca, sastavljen u engleskom jeziku, čitao se javno na velikoj vjerskoj manifestaciji, koja se držala dne 27. srpnja o.g. u stadionu Wembley, a kojoj je prisustvovalo preko 100.000 ljudi.

Papa Pijo XII. O BL. PAPI PIJU X.

Prigodom proglašenja blaženim papa Pija X. (1903. — 1914.), što se obavilo prošle godine u mjesecu lipnja, održao je sadnji sv. Otac Pio XII. govor o novom blaženiku. On je rekao:

"Ima tomo preko dva vijeka, a da za Petrovu stolicu nije bilo svečanijega dana od ovoga, kad sebi doziravamo u pamet svetački lik — pape XX. vijeka. Od prvog je dana ovog nastupa pokazao, da znade komariliti Petrovom ladom, okruženom od protivnika Kristovih, današnjim danom postaje on slavnim nebeskim zaštitnikom te iste Crkve na daljnjem njezinu putovanju kroz buduće vjekove.

Bio je dobar pastir: siromasni od poroda — ostao je takav na svim svojim službenim mjestima sve do smrti, a uvijek jednostavan, mlo, svakom pristupačan. Pokazivao je ustrajnost svoga duha, muževnu jakost i veliku odvažnost; bio je sjajno svjetlo, što rasvjetljuje duše, raspljuje srca! Kako je bistro mislio, kako je snažan bio u svom uvjerenju! Bio je pun znanja i mudrosti kao nadahnuti prorok, a neustrašiv i iskren kao Ivan Krstitelj i Pavao iz Tarsa: ustao blag kao pravi Kristov zamjenik. Bdio je nad svim potrebama Crkve; zauzimao se za sve, protubitke i za svu bijedu svoje djece. Riješio mu je bila kao grom, kao mač i kao balzam. Sluđali su je kako orlo po čitavoj Crkvi, a širila se uspješno i izvan nje. Nije važila samo po svom sadržaju, nego i po svojoj toplini, što prodire u duše i osvaja. Osećalo se, da iz te riječi stoji duša pastira, koji živi u Bogu i iz Boga, a bez vaska druge životne zadatke osim, da svoje stado dovede k Njemu.

I stoga, vjeren predajama svojih predšasnika, koje je izvršavao vanjske ubožne obrede, njegov je stetni pogled bio upravljen k nekoj nevidljivoj točci... Pokazivao je, da dobro znade, kako sva čast, što mu je ljudi iskazuju, ne pripada njemu, nego Bogu. Svijet, koji ga danas časti: kao blaženika, znade također, da je nekadanje vrhovnog svećenika u njegovoj zemaljskom životu nosila trajno vjera koja, s bregovi prenose, da ga je krijeplio u fanje, neuzdrmano ni u najtežim časovima, a da je bio put i ljubavi; što ga je gonila na svaku žrtvu za čast Božju, a za spas duša, okupljenih Kristovom krvlju.

Nije Pio X. crpio samo iz ova tri izvora bogoslovskih kreposti, nego se u čitavom svom životu odlikovao i u drugim, a naročito u stežernim krepostima: bio je jak i nepokolebiv pod udarcima sudbine; pravedan i nepristan do nepopustljivosti; umjeren i obziran u svakom postupku, a duhom razborit, smiren i uvijek na pravom putu. Da li je kod njega možda prevladavala jakost na račun razboritosti, kako neki govore? Oni, koji ga izblizga poznavaju — znadu dobro, da to opravgravaju činjenice: njegova pastirska briga za slobodu Crkve, za čičko crkvene nauke, za obranu stada od pogibelji. Sve to nisu drugi njegovi ispravni shvatiti ni objektivno crkvenog svijet. Je orlovskim pogledom vidi Pio X. bolje i sigurnije od mnogih kratkovidnih računđija. Svijet je upoznao kakav doista je, a poziv Crkve u svijetu gledao je okom svetog pastira. Točno je spoznao kakva mu je dužnost u krilu Društva, što se otudio kršćanstva, a zapleo u suvremene zablude i svjetovnu pokvarenost. Njemu je jasan pogled pružala Vječna Istina, a vodila ga je osjetljiva i bistra savjest; njegov je pravac bio ostar, kad je počesto trebalo brzo donijeti odluku; intuitivno je pogadao ispravan stav, banjujući one, koji nisu imali takva dara.

Takav će čovjek, papa i svetac na toliko visini teško naći povijesnara, koji će znati i sveukupno zahvatiti njegov život, a isto mnogostruko njegovo značenje. Ali i jednostavno, makar i mršavo nabranje njegovih djela, kako ga mi možemo dati u ovaj čas s kratkim napomenama dostaje, da u nama pobudi 'tvo udiviljenje."

Sad Pijo XII. nabravlja odlike: njegova uma i opće inteligencije; njegove vjere i osjećaja za prave potrebe Crkve i vjernika; njegove energije u provedbi spoznane nužde; njegove revnosti za moralni upliv Crkve na polju bogoslovske znanosti, umjetnosti (obnova Pinakoteke), crkvene glazbe, obnova crkvenoga operavtorija; kodifikacija astronomskog prava; toliko je bila i njegova žiga, da je njegov nasljednik, papa Benedikt XV. mogao reći, da je pokojni papa prvi njegov auktor; napose pak treba istaknuti, da je on zaslužio naziv: pape presv. Euharistije...

su o svom krvju i u svom odlu, samo su puška i patrone bile državne. Soldati su svaki pet dana dobivali pišću koštivu. (Kostgeld, reko bi pokojni ujak). Koštiva je iznašla 6 krajcara. To im se nije isplaćivalo, nego obračunavali u porezu.

Te je doba bilo i vrijeme veliki' zadruga. Nije onda bilo diljenja kao danas. U jednoj je zadrugi znalo biti toliko pokolenja, da se se skoro mogli i međusobno ženiti. Bogoslozi čile zadruga, ali kerutog zakona Na čelu svake bile je gazda. Taj je zapovjedio, savitvo se sa starijim ukučanima i odlučivo o svemu: o poslu, izdancima i dobicima. Miadi su morali slušati. Zadruga je imala svoje konjara, svinjara, govledara, kočijaše, a sve iz vlastite široke familije. Naimalo se onda sluge žene. Žene su bile reduše kod kuće i poređuje na stanu. Kada bi prisipili prolitni, litni i jezenji poslovi na njivama i livadama, sve je iz kuće počelo na pos'o, od stari' bakca, koje su ostajale kod kuće čuvat' dievca' na livadi i krumičit' na trmni, pa je se lo u takovim danima bilo ko izurnio.

"Tisućosamsto dbe pričeka' malo da vidim u bilincit, rekao je, privratno bilježnik, silnom nakvasio kaziprat, malo listado i pročita: "Gle, tisućosamstoedamdeset i treće ukinita je Vojna Kraljina, prošlo je doba grančara. Sokci su za njom žalili, pa i danas nazivaju tu doba zlatnim"

Tako je završio dida Mata, a meni nikako da se smetne iz pameti Stipa Keršetić. Stoga sam zapitala: "A šta je bilo s vašim pokojnim ujakom? Je li' postao oficir?"

"Nije, ali' to ti je pripovist za sebe. Drugi put. Sad morem na gumno, da vidim jel' valjano slazna kamare."

Polaganio je ustao, privratno svoj štap i rekao: "Ajde samnom."

"Hajdemo, dida Mata"

M. S.

Mars i život

Mars je kugla po promjeru nešto veći od polovine naše Zemlje, znači da bi se od kugle naše Zemlje moglo načiniti skoro četiri kugle veličine Marsa. On je udaljen od Sunca 1,52 nebeska metra, što odgovara 228 milijuna kilometara. Kad je on u opoziciji t. j. kad je sa našom Zemljom i Suncem u istom pravcu, onda nam je najbliži i u povoljnim prilikama može nam se približiti na manje od 40 nebeskih centimetara. U opoziciji bio nam je početkom svibnja ove godine i približio nam se na 84 milijuna km. Ali u godini 1956. naći će se u blizini od 56 milijuna kilometara. Svoju putanju oko Sunca obide u jednu godinu i 322 dana. Prema smislu njegova je godina skoro dva puta duža od naše. U jednoj se okolini svoje osi svaka 24 sata i 37 minuta. Prema toj osi godišnja se doba i promjena dana i noći zbijaju na Marsu slično kao i na našoj Zemlji, samo što su godišnja doba skoro dvostruko duža.

Planet Mars, pozlije naše Zemlje najduže je istraživani i danas posvode karte, globusi i fotografije sa svim mogućim detaljima. Oko Marsovih polova pojavljuju se za vrijeme zime bijele kape, slično našim polarnim snježnim krajevima i te se ledene kape za vrijeme ljeta smanjuju i koji put potpuno nestaju. Kad Sunce zraka u vrijeme ljeta napravi nešto padaju na Mars, temperatura iznosi +15 stupanja Celsiusa, ali čim se noć približava, temperatura pada vrlo brzo, mraz nastupa prije večeri. Za vrijeme duge Marsove zime u blizini polova temperatura iznosi minus 70 stupanja C.

Američki astronom Percival LOWELL promatrao je Mars više godina i ustanovio je da, tamne pjege, koje su u proljeće zelene boje, u jeseni dobivaju smeđu boju kao da lišće žuti. On je bio mišljenja da na Marsu postoje biljke kao i na našoj Zemlji, pak je došao do zaključka da postoje i životinje, a razumljivo je, da bi pred njim mogla postojati i inteligentna bića. Jer je Mars stariji planet nego naša Zemlja.

Poslije toga posvećena je Marsu velika pažnja i mnogi su astronomi temeljito istraživali, ali li na Marsu postoje uslovi za postojanje živih bića. Na površini Marsovo jasno se razlikuju dijelovi kopna, koja obuhvaćaju oko 5/8 njegove površine i ta su kopna narančasto-crvenkaste boje. Mora obuhvaćati oko 3/8 njegove površine. Ta su mora plitka i odražuju se u plavičastoj ili zelenkastoj boji. Astronom ANTONIAD, promatrao je Mars desetak godina i izradio je mnogo crteža, slika i fotografija i po njegovim podacima, kao i po nalazu drugih astronoma, pokazalo se nevjerojatnim da bi na Marsu mogao postojati organski život. Sto se tiče postojanja bilja, odnosno šuma, drži se da bi to mogle biti površine ispunjene lišajevima i mahovinama u stanju izumiranja.

Astronom W. H. WRIGHT fotografirao je, na Lickovoj zvijezdarnici, planet s pomoću infra-crvenog svjetla, koje prodire kroz atmosferu i na taj način dobio sliku čvrstog tla planeta. Zatim je fotografirao Mars i ultra-ljubičastim svjetlom, koje vrlo slabo prodire, pa je tako dobio sliku ne planeta, nego njegove atmosfere. Našao je da Mars ima atmosferu, za koju on smatra da doseže visinu od 80 do 100 kilometara.

Astronom JAMES JEANS (Dems Dins) navodi, da vrlo malo znamo o ustroju i atmosferi. Spektroskopska istraživanja nisu do danas našla uvjerljive dokaze, da postoji kisik, ili ugljični dioksid, ili vodena para, koje su stvari neophodno potrebite za postojanje života. Opazanja su istraživača W. S. ADAMSA, godine 1941. pokazala, da koliko ne može biti ni deseti dio one količine vodene pare po četvornom metru, kao u našoj atmosferi. Također, sjeverni i južni pol okruženi su bijelim površinama, poznatim pod imenom »Ledene polarne kape«, koje za toplog vremena postaju manje, a ljeti skoro potpuno iščezavaju. Istraživači drže da te bijele kape ne sastoje od leda, jer Sunce Marsova ljeta nema dovoljno žara da bi mogao rastopiti sloj leda. Proračunato je, da bi bilo kakav led koji bi tako postojao, mogao biti samo sloj od nekoliko centimetara debljine. Našlo se da sa kاپice vrlo jasne u ultra-ljubičastom svijetlu, dok su skoro potpuno nevidljive u infra-crvenom svjetlu; jedino je moguće da kاپice postoje u atmosferi, a ne na površini planeta. Kapice bi se mogle sastojati od oblaka sitnih čvrstih čestica, koje nalice čiruzima, našim oblacima u atmosferi.

Pošto na Marsu nije mogao biti pronađen kisik i ugljični dioksid, koji su neophodno potrebni za život, znak je da taj planet ne posjeduje onu vegetaciju, zelenu bilje, kakvo mi poznajemo na Zemlji.

Iz katoličkoga svijeta

PROSLAVA NA NEBO UZETE U RIMU.
Po želji sv. Oca upravo je kardinal Klement Mica, generalni vikar Njegov Svetosti, posebni proglaš rimskog biskupa, u kojem poziva svećenstvo i puk, da obavi deveticnicu u čast Na nebu uzetoj. Deveticnica je započela dne 6. kolovoza. Deveticnica se imala obaviti u svim patrijarhalnim bazilikama, u zbornim i župnim crkvama, te u svim crkvama, koje su posvećene Mariji. Sv. Otac je podijelio urednicima deveticne za svaki dan 7 godina oprosta, a potpun opfost, koji su obavili cijela deveticnicu ili bili barem pet dana prisutni pobožnosti i izvršili obične uvjete. Vjerske udruge mogle su dobiti ove oproste obavljajući deveticnicu u svojoj crkvi ili kapeli.

STARA KATOLIČKA KAPELA U NORVEŠKOJ. Udruženje sv. Olafa odabralo je za peti svoj godišnji sastanak Toensberg, nekadašnj prijestolnicu Norveške. Ovgodišnjim učesnici tog sastanka, njih 350, a na čelu im apostolski vikar Msgr Mangers, pošli su u povorci na ruševine nekadašnje crkve sv. Mihaela u Slottsfejletu, koja je neko vrijeme služila kao dvorska kapela norveškim kraljevima, koji su tada bili katolici. Crkva sv. Mihaela građena je g. 1151. u romanskom slogu, koje je kasnije prigrađeno gotički kor. U 12. i 13. stoljeću bila je ta crkva i mjesto mnogih hodočašća iz Norveške i Danske pa je postala najpoznatija u svojoj državi. Kad je g. 1349. i 1350. vladala u gradu kuga i kad je kralj ostavio grad, crkva je zapuštena i počela propadati, dok ju g. 1503. pošve ne razrušise Svedani. Međutim ruševine te nekadašnje slavne katoličke crkve ili kraljevske kapele postoje do danas, pa postaju opet ciljem hodočašnika. — Ove je godine Msgr Mangers služio pontifikalnu sv. Misu u blizini ruševina sv. divo. Poslije evanđelja govorio je biskup o štovanju sv. Mihaela u Norveškoj. Njemu je bilo posvećeno barem 28 crkava u zemlji.

NAJVISA KAPELA U DRŽAVI PERU. Kao vidljivi simbol katoličke vjere podignuta je nedavno na vrhu rudničkog gorja Rio Palanga u visini od 1800 metara. Kapela je građena od kamena u gotičkom slogu, a iznutra je ukrašena freskama ugarske slikarice Julije Varjas. U Gorje Rio Palanga nalazi se u pokrajini Yaull okružja J. min.

OVE GODINE SE NAVRŠAVA 150-GODIŠNJICA kako su glasoviti francuski mislićak Chateaubriand izložio svoje znamenito djelo »Genija Kršćanstva«. Iako su znamenite strane ovo djelo nije potpuno uspjelo, ipak vjera i istražana umjetnost u prikazivanju ljepote i istine uspjelo su, da proizvedu religiozno buđenje jedne zemlje, koje je pod utjecajem lažne nauke bila otuđena kršćanstvu. Danas, poslije 150 godina od objavljivanja »Genija Kršćanstva« katolicizam u Francuskoj stoji čvrstim nogama i svakim danom sve više mjesta osvajaju u svim slojevima francuskoć pučanstva.

U BELGIJSKOM GRADU CHARLEROI preko 40.000 vjernika je sudjelovalo svečanom zaključenju socijalne godine, održane inicijativom Msgr. Himmera, biskupa grada Duurnal. Svečanosti su sudjelovali kardinal van Roey, nadbiskup Malinesa i Liernat, biskup francuskog grada Lille kao i apostolski nuncij u Belgiji i čitav belgijski episkopat. Vlada su zastupili ministar narodnog gospodarstva i ministar javnih radova. U jutro je održana svečana pontifikalna sv. Misa, koju je odlučio msgr. Himmer, a poslije podne 1.200 predstavljača je izvodilo dramu o radu i obitelji, koja je bila specijalno napisana za ovu zgodu.

KARDINAL MSGR. GILREY, sidnejski nadbiskup, govorio je u američkom gradu Los Angelesu o razviku katolicizma u Australiji. Katolici danas predstavljaju jednu petinu australskoga stanovništva. Australija je podijeljena u 25 biskupija. Svaka župa uz crkvu ima i katoličku školu, koju pohađaju katolička djeca.

NOVI REKTOR KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA U OTTAWI Novim rektorom katoličkog sveučilišta u Ottawi postao je radovnik o Rodriguez Normandin O. M. I.

POŽURIVANJE KANONIZACIJE PAPA PIJA X. U novije vrijeme stižu od uglednih ličnosti, zavoda i redova nove molbe, da se požuri kanonizacija bl. pape Pija X. Jednu usrdnu predstavku podnio je Msgr Richard Cushing, nadbiskup iz Bostona u Americi i ime svoje nadbiskupice. Drugu takvu molbu podnio je Msgr Joseph Gawlina u ime poljskih emigranata. Nadalje upraviše takve molbe mletačka pokrajina oo. Kapucina, benediktinska kongregacija u Beurnou, katoličke sveučilišta u Bogoti i razne katoličke ustanove.

Gospina jesen

Sveta katolička Crkva posvetila je nebeskoj Majci najljepši proljetni mjesec: svibanj. No Crkva želi, da i jesen bude posvećena najljepšoj među ženama, lijepjoj kao mjesec, izabranjoj kao suncce. Jesenski je Gospin mjesec listopad, mjesec sv. Kruvice.

Svaka je iskrena, pobožna, ustrajna, pouzdana i predana molitva pred Gospodinom moćna. Najmoćnija je dakako euharistijska molitva, to jest sv. Misa i sv. Pričest. No nakon euharistijske molitve nema jamačnije moćnije i Bcgu milije molitve, nego li je Gospina Krunica. Odmah u početku molimo Vjerovanje, pozinost stavljamo pred Gospodina ispovijest naše vjere. Po nekoliko puta ponavljamo Gospodnju molitvu »Oče naš«. Mnogo puta opetujemo »Zdravo, Marijo«, divnu nebesku molitvu. S pravom je nazivujemo nebeskom, jer potječe iz neba. Jedan je njezin dio arkanđeo Gabriel donio izravno iz neba od samoga Boga. Oca. Drugi je dio nadodao sv. Elizabeta, nadahnutu Duhom Svetim, a trećem je dijelu isti Duh Sveti početnik koji je to nadahnuo Katoličkoj Crkvi. Uz izgovaranje tih usmenih molitva promatramo u kratko i glavna Otajstva našeg Otculjenja. Tu nam sjajni Ljubav Boga Oca, koji šalje na zemlju svoga Jedinorodenog Sina, da »nitko, koji

vjeruje u Njega, ne propadne nego da imade život vječni.« Gospina nas Krunica nadalje vodi u Malinski vrt, Pilatovu sudnicu i na Kalvariju, gdje se Božanski Spasitelj žrtvovao za nas, izmrljiv nebo sa zemljom, dokazujući cjelomu svijetu istinitost svojih riječi, da »nitko nema veće ljubavi od ove, nego li on da kad svoj život položi za druge.« I on je doista na Kalvariji, u najtežim mukama, žrtvovao svoj život za sve ljude i za one, koji Ga ljube i za one, koji Ga mrze i progone. Konačno nas sveta Krunica vodi k Isusovu grobu, pokazuje ukrslog Spasiitelja, upozoruje nas na Njegovo Uzašašće, prikazuje poslanje i divno djelovanje Duha Svetoga u Crkvi, da napokon odvede naše misli na nebo, gdje promatramo okrunjenu svoju Majku i nalazimo jamstvo za svoje vječno spasenje i nebesku nagradu.

Učesnici u Crkve ispunjena mnogim i premoćnim milostima, koje nam je isposlala Djevica, a veliki je dio milosti i dobara izliven na čovječanstvo, u častivima najtežih kušnja baš preko molbi sv. Kruvice.

Kršćani-katolici rado mole Krunicu uvijek, napose u mjesecu listopadu. Neka bude listopad — posvećen našoj nebeskoj Majci...

SVETA MISI VAZDA ŽIVI ISUS KRIST

Žrtva Isusova na križu je najveća tragedija. U njoj su uistinu i stvarno smrtna živa elementa zajedno. Čovječanstvo i boganstvo dolazi u njoj do potpune svoje uloge. Bez žrtve i bez algorija u njoj ima svoju ulogu pravi Bog. Bez metafora i bez mećinjenja u njoj nastupa pravi čovjek. Ta je žrtva zaista tragedija nam tragedijama. Pa zar se moglo dogoditi, da se ona samo jedan jedini puta odigrala, da ta je najveća tragedija u vremenu od tri sata bila doživljena jednom za svagda? Zar može biti, da je samo njoj određeno, da se nikad više ne ponovi? Zar je ona mogla začemuti sa svijeta kao duga u oblacima? Zar se glas krvi Isusove mogao izgubiti kao huk vjetra?

Taj govor žrtve na križu ima Božje obećanje: »Ti se dovoljno svećenik po redu Melkisedekovu, ti imad vječno svećenstvo (Hebr. 7. 17). Po odredbi Božjoj dakle Isus Krist ne će nikad prestati da bude svećenik. Do svršetka svijeta On će prikazivati svoju žrtvu. Od lotaka sunca do zapada njegova On će prinostiti žrtvu imenu Božjemu, On će mu žrtvovati prinos čist. Po svemu izvorno, trajno do posljednjeg dana optanka život će Isus Krist, Kao veliki svećenik služiti će svetu Misi, da bi cjelokupno čovječanstvo moglo postati dionikom njezinih oskupiteljskih milodanosti.

Sveta Misa je trajno i posvudašnje obnavljanje (reprezentacija) Isusova na križu. Kad god pristupimo svetoj Misi, opominje nas Apostol, moramo misliti na žrtvenu smrt Isusovu. »Jer kad budete jeli kruh ovaj i pili kalez ovaj, smrt Gospodnju navještajete, dok ne dođete, t. j. do sudnjega dana, kad dođe suditi cjelokupno svijetu« (1. Kor. 11. 26).

Da je Spasitelj Isus Krist nama kršćanima zavjestio (oporukom ostavio) kako jedan kruh čavao iz svoje ruke mi jedan tm iz svoje krunice, ne bi li to bile dirljive uspomeni? Da nam je darovao okrvavljeno koplje, kojim je bilo prokurenjeno Njegovo Srce, bismo li ga mogli gledati bez ganuća? Da se nekome od nas ukaze noseći svoj križ i veli nam: »Na tom tvrdom mučilu ležalo je moje tijelo. Pokloni ti u ga, ako mi obećaš, da ćeš svaki dan pred njim klečati i moliti!« Sto bismo učinili? S radošću i čašću pristali bismo na Njegovu želju.

U svetoj Misi imademo to sve. Imademo obadnje ruke i sve čavie, kojima je bilo probodeno Izravno tijelo. Imademo samu glavu, koja je bila probodena trnovom krunom. U svetoj Misi imademo krunu, probodeno Srce, imademo ne drveni križ, na kojemu je Isus visio raspjet i umro, nego imamo samo Njegovo presveto Tijelo, Njegovo žrtveno Tijelo, koje kao Janje uzima na se naše grijehie i daje svoj život za nas.

I to Tijelo ne leži u svetoj misi kao mrtva relikvija. Ono živi. U njemu živi duša, koja je do smrti žalosna, u njemu bje sre nasličeno pogrdama i satrvne zbog optaći naših. Dal živi Isus Krist i dalje, Opet je opet On se predaje za nas. On se žrtvovao i prinosi svoj život za nas. Trajno i ustrajno obnavlja svoju kalvarijsku žrtvu za naše spasenje. U svetoj Misi isti je svećenik, ista žrtva s Kalvarije, s križa.

O klapka je dakle svetinja sveta Misa! Sveta Misa je vazda živi Isus Krist!

NOVI PROCESI ZA BEATIFIKACIJU. Sveća kongregacija za obrede je na svojoj redovitoj sjednici dne 8. srpnja o. g. dogodivla, da se započne proces za beatifikaciju dviju službenih Božjih, i to Marije Rafaela i Marije de Vinogradu, utemeljiteljice Zavoda Anđela čuvara, i Marije Tebece Gerhandinger, utemeljiteljice Zavoda siročinjskih školskih sestara Našega Gospodina.

OBAVIJEŠT

»DANICA« — kalendar za 1953. — ošpromat se našim povjerenicima početkom prosinca. Ciljena je sedamdeset (70) Dna. Ove se godine ne će unaprijed planirati raspodjela po šupama, nego će se slati onoliko primjeraka kalendara, za koliko bude raspazana, vrašić će se odmah kasno stigitie uplate, za koje se ne će moći poslati kalendar. — Sve to vrijedi i za »Zidni kalendar«, kojemu je ciljena šest Din. — Pojedinačne narudžbe ne će se primati, nego najmanje narudžbe od pet »DANICA« odnosno deset komada »Zidnog kalendara«.

Vlasnik i urednik: Hrvatsko književno Društvo sv. Cirila i Metoda, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara dr. Franjo Grundler, kanonik, Zagreb, Kaptol 26. — Tisak štamparije »Vojničke, NPH, Zagreb, Masarykova 26. — Broj čekovnik uprave štampa: 401-303-11. Početni broj štiti 6.— Din.